

LBRIS

We know
books

NICOLINA HALGAȘ,

**JOACĂ
DE
VÂNT**

SIONO
EDITURA

București 2024

CUPRINS

Capitolul I	
Fior	5
Capitolul II	
Cu susul în jos	15
Capitolul III	
Cum poți să prinzi vântul?	33
Capitolul IV	
Disparația	51
Capitolul V	
Joacă de vânt	73
Capitolul VI	
Luna și luna	95
Capitolul VII	
Lupta cu vântul	115
Capitolul VIII	
Carnețelul bizar	133
Capitolul IX	
Misterul se adâncește	152
Capitolul X	
Răzbunarea Ducelui	170
Capitolul XI	
Mlaștina	189
Capitolul XII	
Șotron	209
Capitolul XIII	
Augustus Știetot	229

Capitolul XIV	
Scorpia din vis	246
Capitolul XV	
Povestea inversată	265
Capitolul XVI	
Evadarea	281
Capitolul XVII	
Surpriza	300
Capitolul XVIII	
Ciorapi verzi	322

Capitolul I

Fior

Trecuse un anotimp de când Luna se afla în Vâlceaua vrăjitoarei, iar la Colinele fermecate pomii au înflorit și-apoi au legat rod, pajiștea și malurile râului s-au acoperit de culori și miresme, soarele a strălucit vesel și viața tuturor a curs cât se poate de liniștită. Până într-o zi. Fiindcă era absolut imposibil ca liniștea să dureze prea mult în locul acela, iar surpriza a sosit tocmai din Sălașul Vânturilor, unde poarta rămăsese din greșeală deschisă.

Sălașul Vânturilor era un loc atât de îndepărtat, încât în jurul lui domnea doar întunericul adânc, cu licăriri de stele. Uneori se mai avânta pe acolo câte o cometă, dansând și sfârâind din coada cea lungă, iar meteoriții se rostogoleau cu ochii închiși, izbindu-se unii de alții sau de vreo planetă ce le apărea în cale, în mod intenționat, desigur, încântați de ceea ce puteau ei să facă și prăpădindu-se apoi de răs.

În Sălaș, vânturile erau de toate felurile: mari

și mici, aducătoare de ploaie sau uscăciune, din cele aspre care răscoleau zăpezile în vârtejuri și biciuiau obraji și din cele care veneau cu grindina. Nu lipseau nici cele care spulberau nisipul prin deșerturi sau cele care aduceau ploile pe țărături, ca să nu mai vorbesc de înfricoșătoarele uragane și taifunuri. Undeva, mai ascunse, așa cum se întâmplă întotdeauna cu cei timizi și modești, stăteau cele blânde și mângâietoare, care răcoreau zilele înfierbântate de vară.

În forfota aceea, fiecare își vedea de treburile zilnice. Unele vânturi plecau spre Pământ, iar altele, care abia se întorseseră, se duceau ostenite la culcare. Cele mai bătrâne, care duceau milioane de ani în spinare și nu prea mai băntuiau pe nicăieri, își luaseră greaua misiune de a le educa pe vânturile mici, adică cele care abia începeau să se formeze. Acestea trebuiau instruite multă vreme, precum copiii de pe Pământ la școlile lor, până când erau pregătite să meargă în misiunile ce li se încredințau. Printre acestea din urmă se număra și Fior, un vântuleț năzdrăvan care nu prea se lăsa disciplinat.

Fior era atât de talentat, încât ar fi putut deveni orice fel de vânt, asta dacă ar fi învățat, desigur. Din păcate, nu voia, motiv pentru care o dădea adesea în bară. Marea lui pasiune era aceea de ieși în evidență. Se lăuda cu ce putea să facă, iar pe

deasupra era și foarte răutăcios, jucându-le mereu feste celorlalți. Prin urmare, Mai Marii acelei lumi îi interziseseră clar să iasă pe Poarta Vânturilor neînsoțit și nesupravegheat, până când avea să-și însușească toate regulile. Fiindcă acolo regulile erau extrem de importante și niciun fel de vânt nu avea voie să sufle doar așa, la întâmplare, cum îl tăia pe el capul. După cum arătau însă lucrurile, disciplinarea lui avea să mai dureze ceva vreme.

Cum vă spuneam, Fior nu considera că ar mai fi avut ceva de învățat, ba chiar credea că stilul lui neșlefuit și răutăcios era unul cu totul original și se mândrea cu asta. Pe deasupra, avea și niște puteri mai neobișnuite pentru un vânt, pe care și le descoperise recent și de care era extrem de încântat. Pe scurt, avea puterile mai multor vânturi și, când era bine dispus, putea sufla de la apus cu blândețe, rece și umed, îndulcind asprimea iernii și făcând să încolțească florile și ierburile. Când era însă nemulțumit de lipsa de atenție a celorlalți, o pornea de la răsărit aducând ploaie grea și ceață și mistuind cu viteză tot ce întâlnea în cale. Nemulțumirea îl făcea uneori să devină violent și zgomotos, iar atunci alunga norii și îngheța apele, avântându-se apoi până în măruntaiele pământului, în prăpăstii adânci, făcându-l să se cutremure. Și nici asta nu era tot, fiindcă avea și un fel de putere magică, o stranie

vrăjitorie prin care făcea să tremure norii, supunându-i îndată poruncilor lui. Smulgea copacii, făcea să se întărească aburul din aer și acoperea pământul cu grindină, iar dacă se întâlnea cu alte vânturi se bătea cu ele cu atâta avânt, încât aerul aflat între pumnii lor răsuna puternic și scotea scânteii.

Fior se gândise de nenumărate ori să le dezvăluie și celorlalți ce putea el să facă, pentru a se grozăvi și mai mult, dar până la urmă ținuse totul ascuns, convins că va sosi momentul în care puterile acelea aveau să-l ajute să își arate superioritatea. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să ajungă el Cel Mai Mare și Cel Mai Puternic Vânt și avea de gând să facă totul pentru a-și îndeplini mărețul vis. Simțea cum se umfla doar la simplul gând că, într-o bună zi, foarte curând după părerea lui, avea să fie el conducătorul din Sălașul Vânturilor.

Cu toate gândurile lui mărețe, nu i se dăduse încă nicio misiune, nici măcar una mică de tot, pentru că nimeni nu avea încredere în el și lucrul acesta îl nemulțumea profund. Cu fiecare zi ce trecea nemulțumirea lui se tot mărea, iar gândul evadării din sălașul acela unde nu era apreciat încolțise în mintea lui. Așteptase cu răbdare momentul potrivit, urmărindu-i pe toți cu atenție, învârtindu-se și făcându-se nevăzut când cineva

părea să-l simtă, până când, într-o seară, chiar mai repede decât își imaginase, se ivise și ocazia – un vânt obosit și nervos uitase deschisă în urma lui Poarta Vânturilor. Fior se strecură încetișor, ținându-și răsuflarea – nu știu dacă vă puteți imagina cât de greu îi este unui vânt să facă acest lucru – și încercând să fie cât mai puțin vizibil, iar odată ajuns pe cealaltă parte țâșni spre Pământ, fără nicio țintă, fiindcă nu se gândise să își stabilească un loc unde să meargă.

Nimerise tocmai deasupra unui sat adormit. Se izbi de acoperișul unei căsuțe, care se cutremură din încheieturi din cauza impactului și, pentru a-și opri căderea, se prinse de horn, gata, gata să-l dărâme. Apoi își trase răsuflarea, se ridică peste acoperișul casei și privi în jur. Era o așezare pitorească, nu prea mare, cu căsuțe frumoase, dealuri domoale cu livezi și un râu ce strălucea de veselie curgând printre maluri pline cu flori. O mare de copaci de toate felurile se întindea dincolo de case și pajiști, iar lui Fior îi plăcu pădurea aceea deasă și întunecată prin care razele lunii abia reușeau să se strecoare. Cum îndoitul și smulsul copacilor se numărau printre jocurile lui preferate, concluzionă imediat că locul era pe placul lui. Avea unde să se joace în voie, iar pe deasupra simțise și ceva neobișnuit. Așezarea aceea cu case risipite pe coline avea un fel de magie care se unduia în jurul

trupului său de aer, un fel de putere ciudată care se amesteca cu a lui asemenea vopselelor pe o paletă pentru pictură. Își dădu imediat seama că satul acela avea să fie mult mai mult decât terenul lui de joacă, așa că trebuia să profite din plin de faptul că nimerise acolo. Zâmbi satisfăcut și curând zări și prima victimă – o pisicuță cățărata pe un acoperiș. O ridică în aer, trântind-o pe creanga unui castan. Înveselit de ceea ce tocmai făcuse, se strecură apoi pe fereastra deschisă a podului casei pe care aterizase, răscoli puțin printre lucrurile vechi aflate acolo și găsi imediat un loc în care să se odihnească: un coș mai măricel, cu capac, ce putea să fie și o ascunzătoare potrivită.

Perfect, își spuse Fior, suflând deasupra până când capacul se ridică cât să-i facă loc să se strecoare înăuntru. O să mă distrez de minune aici. Nimeni nu știe că am plecat și o vreme nu au cum să mă dibuie. Am să profit la maximum de această evadare.

Pe când se cuibărea binișor în coș să se odihnească nițel, căci am uitat să vă spun că și odihna se număra printre activitățile lui preferate, ceva îl făcu atent și se ridică deodată, plutind ușor spre ușa podului. Nu se mai obosi să-și ascundă înfățișarea lui de ghemuleț de aer, oval, grăsuț și cumva pufos, cu un smoc în vârful capului,

fiindcă oricum era noapte, iar cei care-l puteau vedea erau extrem de puțini. Parcă auzise gândurile cuiva aflat cu un etaj mai jos. Se strecură prin gaura cheii, strângându-și burta cât putu de mult, până în locul de unde veneau gândurile.

Într-o cameră ordonată, în care culorile se armonizau plăcut vederii, dormea o fetiță, iar gândurile pe care le auzise îi aparțineau. Fior simți imediat impulsul de a strica toată aceea ordine, dar se abținu, rotindu-se încetșor pe sub tavan.

Ia te uită, ce minune! își spuse. Un copil, parcă așa se numește aici, pe Pământ, dacă îmi amintesc eu bine, căruia îi pot auzi gândurile și care poate vorbi cu vânturile. Acesta este un motiv în plus să rămân aici, se bucură el, prin cap trecându-i deja fulgerător ideile câtorva năzbâtii.

O să pot comunica cu oamenii, cel puțin cu unii dintre ei, și o să mă amuz pe seama lor. Nici nu se putea să nimeresc mai bine. Când te gândești că am ajuns aici din pură întâmplare! Ce întâmplare, se răzgândi el îndată, umflându-se de mândrie, aproape gata să explodeze și să măture încăperea aceea cu tot ce se afla în ea, nici vorbă de așa ceva, nu, nu. Am ajuns aici datorită faptului că sunt pur și simplu genial. Ge-ni-al! Și Mai Marii ăia, care ziceau că mai am de învățat!

O să le dau eu lecții acum.

Plin de sine, Fior ieși iar pe acoperiș și coloră cerul nopții în dungi portocalii și verzi, după care se răzgândi și le înlocui cu unele roz și galbene, apoi, după ce înfășură căsuța aceea pe care și-o alesese drept locuință cu un vâl de ceață deasă, se întoarse în pod și adormi într-o secundă.

Năucită încă de vântul ivit din senin, care o luase pe sus și o izbise cu putere de crengile unui copac, Chloe își scutură blănița și se întinse, pregătindu-se să se întoarcă acasă. Ieșise să o conducă pe Nora și alergase o vreme pe acoperișuri, urmărind-o cum se îndepărta. Bufnița îi ținea adesea de urât serile, iar de curând, fiindcă școala se terminase, Ada și Max, cărora li se alăturase de câteva luni noua lor prietenă Anima Vindecător, își petreceau și ei timpul fie la Conacul cu cărți, fie pe pajiștea din fața căsuței pisicilor. Erau dornici de aventură și așteptau cu nerăbdare întoarcerea Lunei.

Pe când sărea de pe un acoperiș pe celălalt, cerul, care se colora în dungi stranii, îi atrase atenția și o făcu să se oprească uimită. Stoluri de lilieci părăsiră Pădurea și zburară pe deasupra ei, aproape atingând-o, iar Chloe le auzi nu doar

fâlfâitul aripilor, ci și țipetele prelungi, întrebându-se ce anume îi speriasă atât de rău că se ridicaseră cu toții din ascunzișurile întunecate. Mai privi o vreme culorile nemaivăzute ale cerului, care-i dădură și ei impulsul unor minunate miorlăituri, apoi, mulțumită că-i ieșiseră perfect, intră în căsuță și se cuibări în fotoliu. Amână dezlegarea misterului pentru ziua următoare, când Nora avea să vină, cu siguranță, cu mai multe vești, și se cufundă în somnul ei de pisică plin de vise frumoase.

Casa pe al cărei acoperiș aterizase Fior era tocmai cea în care locuia familia Vindecător, iar fetița ale cărei gânduri le auzise nu era alta decât Anima-Postumia. Învăluită de o ceață rotundă, căsuța arăta de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui glob de sticlă. Știți voi de care, unul dintre acelea în care ninge atunci când îl scuturi. Dar numai astrul nopții o vedea, fiindcă întregul sat adormise adânc.

Mare și strălucitoare, aflată chiar în fața ferestrei deschise a podului, luna fusese martoră la tot ceea ce se întâmplase. Îl urmărise îngrijorată pe Fior, simțind că ceva nu era în ordine, apoi își trase ușurel un norișor în față, să nu fie văzută, și

ascultă cu atenție. Putea și ea să audă gândurile, și nu doar ale oamenilor, ci a tot ceea ce exista, precum apele și norii, vânturile, copacii și toate celelalte. Și-apoi rolul ei era și acela de a fi ochii cu care cerul supraveghea lumea, așa că, de acum înainte, își spuse ea, avea să fie mult mai atentă la ceea ce se întâmpla la Colinele Fermecate. Cel puțin până când se întorcea Luna, pisicuța care purta același nume ca ea. Poate cineva avea să aibă nevoie de ajutorul ei.

Luna șterse cu palma culorile ireale ale cerului, destrămă ceața din jurul căsuței și se puse de veghe deasupra lumii.